

နောက်

ထွေးပွေ့လှည့်ပါ

အခန်း ၁

ဂုဏ်ရည်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ အသက်က သုံးဆယ့်ငါးဝန်းကျင်။ ရုပ်ရည်ကသန့်ပြန့်ပြီး ဂုဏ်ဓနကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးနဲ့ ပျံတိုင်းကြိုက်ရတဲ့ နှင်းဆီခိုင်။ သူ့ရဲ့အကျင့်က လွတ်လပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရည်းစားဆိုတာမရှိ။ ရည်းစားထားရမှာကိုလည်း လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။ ပြင်ဦးလွင်မှာရှိတဲ့ လုံးချင်းတိုက်လေးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရင်း ပန်းပင်လေးတွေစိုက်၊ အားတဲ့အချိန်တွေမှာ စာဖတ်ရင်း လူတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေကာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေသည်။

လက်မှာပတ်ထားတဲ့နာရီကို ကြည့်မိတော့ အချိန်က အတော်လေးနောက်ကျနေခဲ့ပြီ။ ဒီချိန်ဆို အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ခွေးလေး တိုရီ ပိုက်ဆာနေလောက်ပြီဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းနေနေတဲ့ ဂုဏ်ရည်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်တာစရာဆိုလို့ ခွေးလေးတိုရီသာရှိသည်။ နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန်လည်း ရောက်ပြီဖြစ်လို့ ဘေးက ချိတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့အင်္ကျီကိုဖြုတ်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂုဏ်ရည် အခန်းထဲက ထွက်လာတာမြင်တော့ အတွင်းရေးမှူးက မတ်တတ်ရပ်ကာ အရိုအသေပေးသည်။ ဂုဏ်ရည်ဘေးမှာ လုပ်သက်ကြာနေပြီဖြစ်တော့ ဒီချိန်ဆို သူဌေးအိမ်ပြန်ချိန်ဆိုတာ မေးစရာမလိုအောင် သိနေပြီသားဖြစ်သည်။

ဂုဏ်ရည်ကလည်း ပြန်ပြီးပြပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်

သည်။ ကားပါကင်က ဂုဏ်ရည်ကားကို ကုမ္ပဏီ ရှေ့မှာ အဆင်သင့် ရပ်ထားပြီးသားဖြစ်လို့ တံခါးကိုဖွင့်ဝင်ပြီး ချက်ချင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ခွေးလေးတိုရီမှာ ဂုဏ်ရည်နဲ့ ကံစပ်လို့ ဆုံခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ဆုံစည်းပုံက မိုးတွေသဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတဲ့တစ်ညမှာ တိုရီဖြစ်လာမယ့်ခွေးလေးဟာ ဂုဏ်ရည်ကားအောက်မှာ ကြွက်စုတ်လေးသဖွယ် ချမ်းတုန်နေပြီး မိုးခိုနေခဲ့သည်။ ဂုဏ်ရည် သနားလို့ ခွေးလေးကို ခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်ထားရင်း ခွေးလေးသခင်ကို ရှာဖွေခဲ့ပေမဲ့ ၅လလောက်ကြာတဲ့အထိ သခင်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံး ဂုဏ်ရည်ကပဲ မွေးဖြစ်ခဲ့ပြီး တိုရီလို့ နာမည်ပေးလိုက်သည်။

တိုရီက ဂုဏ်ရည်အတွက် လူနဲ့မခြားတဲ့အဖော်တစ်ကောင်ပင်။ မနက်ဆို ဂုဏ်ရည်နဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက် နေ့လယ်ခင်း ညနေခင်းဆို ဂုဏ်ရည်အပြန်ကို အိမ်အဝမှာ ထိုင်စောင့်နေလေ့ရှိသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဂုဏ်ရည်က တိုရီကို သဲသဲလှုပ်ချစ်နေရသည်။

ဂုဏ်ရည် အလုပ်ကို အာရုံစိုက်လုပ်နေမိရာက အချိန်ကို သတိမထားမိလိုက်တာနဲ့ ခုလိုနောက်ကျသွားခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ဗိုက်ဆာနေမယ့် တိုရီကို မြင်ယောင်ရင်း ဂုဏ်ရည်ကားကို အရှိန်နည်းနည်း ထပ်တင်းပြီး မောင်းလိုက်သည်။ လမ်းကလည်း နေ့လယ်စာ စားချိန်ဖြစ်တာကြောင့် ရှင်းနေတာနဲ့ လမ်းကို ဖြတ်လမ်းကနေ ကွေ့ချလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်ရည် မျှော်လင့်မထားတာက ရှေ့ကနေ ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာမှာကိုပင်။ ဂုဏ်ရည် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပေမဲ့ မမီလိုက်တော့။

"ဒုန်း ... "

"အား ... "

ဂုဏ်ရည် မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားသည်။ လူတစ်ယောက်ကို တိုက်လိုက်မိ

ပြီ။ ချက်ချင်း ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး လဲကျနေတဲ့ လူဆီကိုလျှောက်သွားသည်။ သွေးသံရဲရဲလဲကျနေတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်ရည် အနားသွားပြီး ထိုမိန်းကလေးခေါင်းကို မချီ ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး သတိရှိသေးလား ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ခေါ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ဒီမှာ သတိထားဦးလေ ဒီမှာ"

ဂုဏ်ရည်ခေါ်နေတုန်းမှာ အဲဒီမိန်းကလေးက မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

"ကယ်ပါဦး ကယ်ပါဦး"

အားမရှိတဲ့ လေသံပျော့ပျော့လေးနဲ့ ဂုဏ်ရည်ကို အကူအညီ တောင်းနေရှာသည်။

"စိတ်ချပါ ငါ မင်းကို ဆေးရုံပို့ပေးမှာမလို့ သတိလစ်မသွားနဲ့နော်"

အဲဒီမိန်းကလေးမျက်နှာက ပြုံးယောင်သန်းလာပြီး ဂုဏ်ရည်အင်္ကျီစကို ကျစ်နေအောင် ဆွဲထားရင်း လက်က ရင်ဘတ်ပေါ်ပြုတ်ကျသွားသည်။

"ဒီမှာ ဒီမှာ"

သတိလစ်သွားပြီ ဆိုတာ သိသိချင်း ပွေ့ချီကာ ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း ဆေးရုံကို မောင်းလာလိုက်သည်။

"ဒေါက်တာ လူနာအခြေအနေက"

"လူနာက ခေါင်းကို ဘာနဲ့ထိခိုက်မိတာလဲ"

"အဲဒါက"

ဂုဏ်ရည် အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့ မရဲမဝံ့ ဖြစ်နေသည်။

"ချော်လဲတာပါ ဒေါက်တာ "

"လူနာက ခေါင်းကိုထိသွားတယ် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ တခြား ဒဏ်ရာတော့မရှိဘူး "

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ "

ဂုဏ်ရည်ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ဆိုတာ ပြောပြဖို့ ဂုဏ်ရည် ဝန်လေးနေမိတာကြောင့် ကားနဲ့တိုက်မိလို့ဆိုတာကို ဖုံးကွယ်ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲကလည်း အလိမ်ပေါ်သွားမှာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။ ဂုဏ်ရည်အာရုံထဲမှာ အမှန်ပြောပြလိုက်လို့ တခြားလူတွေ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့မဲ့ အသံတွေသာ ကြားယောင်လာသည်။ ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်တာကြောင့် ခုလိုဖုံးထားလိုက်ရသည်။

"မဖြစ်ဘူး"

"ခင်ဗျာ"

ဒေါက်တာက နားမလည်တဲ့လေသံနဲ့ ပြန်မေးသည်။

"လူနာ မိသားစုက ခင်ဗျားလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီ အဲဒါဆို လူနာ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို အမြန်ဆုံးဖြည့်ပါ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

ဂုဏ်ရည် ဒေါက်တာစကားကို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

မကြာခင်ပဲ သူနာပြုတစ်ယောက်က စာရွက်လာပေးသည်။ စာရွက်ထဲမှာ လူနာအမည် အသက် နေရပ် အဲဒါတွေကိုကြည့်ပြီး ဂုဏ်ရည် ကြောင်သွားပြန်သည်။ အရင်ဆုံး နာမည်ကအစ ခေါင်းခဲရပြန်သည်။ ကိုယ့်ကားနဲ့တိုက်မိတာပါပြောရင် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေကလည်း ဖြစ်လာမှာ အသေချာပင်။

အရင်ဆုံး ဘာနာမည်ပေးရမလဲ စဉ်းစားနေရတုန်း ဂုဏ်ရည် စာရွက်တင်ပြီး ရေးနေတဲ့စားပွဲပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးက ဂုဏ်ရည်ရေးမဲ့စာရွက်ပေါ် ပြုတ်ကျလာသည်။

"ရပြီ နာမည် ပွင့်ဖတ် အသက် အသက်ကတော့ ငါ့ထက် အပုံကြီးငယ်မယ့်ပုံပဲ နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်လို့ပဲ ထည့်လိုက်မယ် နေရပ် နေရပ်ကရော မထူးပါဘူး ငါ့လိပ်စာပဲ ထည့်လိုက်တော့မယ်"

လူနာရဲ့ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းထဲမှာ အကုန်ဖြည့်ပြီး သူနာပြုဆရာမကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ မကြာပါဘူး လူနာကို အခန်းထဲ ပြောင်းလိုက်ကြသည်။ လူနာ သတိလစ်နေတုန်းမှာ ဂုဏ်ရည် အိမ်ကိုခဏပြန်လာပြီး တိုရီကို အစာကျွေးရသည်။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီကိုဖုန်းဆက်ပြီး ကိစ္စပေါ်လာလို့ မလာနိုင်တော့ကြောင်းပြောပြီး လိုတဲ့အဝတ်အစားထည့်ကာ ဆေးရုံကို လိုက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ ဂုဏ်ရည် ဆေးရုံရောက်တော့ လူနာက သတိမရသေး။ ဂုဏ်ရည်က ဒေါက်တာနားကိုကပ်ပြီး လူနာ အခြေအနေမေးကြည့်သည်။

"ဒေါက်တာ လူနာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"

"အင်း အသက်အန္တရာယ်တော့ မရှိပါဘူး ကျန်တာတော့ သတိရလာမှပဲ သိမယ်"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့"

ဂုဏ်ရည်က လူနာမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ အိမ်ကတော့ စိုးရိမ်နေမှာပဲ။ သတိရလာမှ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အိမ်ကို လိုက်ပို့တော့မယ်တွေးပြီး ...

"ဒေါက်တာ သေချာလေး ဂရုစိုက်ပေးပါ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ရပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီ"

ဒေါက်တာထွက်သွားတော့ ဂုဏ်ရည် လူနာ နားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာက သေးသေးသွယ်သွယ် နှာတံချွန်ချွန်၊ ရှည်နေတဲ့ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေလည်း ရှိသည်။ အကြမ်းဖျင်း ကြည့်လိုက်ရင်တောင် ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။

ဂုဏ်ရည် လူနာနားမှာပဲ လိုအပ်တာလုပ်ပေးပြီး အချိန်ကုန်လိုက်တော့သည်။

အခန်း ၂

နေ့တစ်ဝက်လောက် ကြာအောင် သတိလစ်နေပြီးမှ သတိရလာခဲ့သည်။

"ဟင်း ဟင်း"

"သတိရလာပြီလား ဒီမှာ ဒီမှာ"

ဂုဏ်ရည် လူနာလက်မောင်းကိုဆွဲလှုပ်ပြီး ခေါ်ကြည့်သည်။ ဂုဏ်ရည်ပြော
တဲ့အသံကို ကြားတဲ့အမှုအရာကြောင့် ဂုဏ်ရည်ဝမ်းသာသွားပြီး ဒေါက်တာ
ကို ချက်ချင်း ပြေးခေါ်သည်။

"ဒေါက်တာ လူနာ သတိရလာပြီ"

ဒေါက်တာနဲ့သူနာပြုများ အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကြသည်။ လူနာက
သတိရရုံနဲ့ ဘာကိုမှမသိသလို ကြောက်နေသည်။

"လူနာ သတိရပြီလား"

"ဒါ ... ဒါ... ဘယ်နေရာလဲ"

"ဒါ ဆေးရုံပါ လူနာ ခေါင်းမှာ ထိခိုက်မိထားလို့ ဆေးရုံရောက်နေတယ်
မှတ်မိလား"

"မသိဘူး မသိဘူး ခေါင်းကိုက်တယ် အဟင့် အဟင့် အား ..."

လူနာက ခေါင်းကိုဖျစ်ပြီး အော်ဟစ်ငိုနေသည်။ ဒေါက်တာက ချက်ချင်း
ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်မှပဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဂုဏ်ရည်လည်း လူနာကို
ကြည့်ပြီး လန့်သွားသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လူနာက ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ် အခြေအနေကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ"

လူနာက သတိရလာပေမဲ့ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့တဲ့ပုံစံကြောင့် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ လူနာကတော့ အိပ်မောကျသွားသည်။

လူနာ သတိကောင်းကောင်းရတဲ့အထိ ဂုဏ်ရည် ဘာမှမပြောပဲ မိသားစု ဝင်တစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

လူနာက သတိကောင်းကောင်းရလာပြီး စိတ်ငြိမ်သွားတော့မှ ဂုဏ်ရည် အကြောင်းစုံ ရှင်းပြရသည်။

"ဒါဆို အတိတ်မေ့နေတာပေါ့"

"ဒေါက်တာကတော့ ခဏ မေ့နေတာလို့ ပြောတယ်"

အဲလိုရှင်းပြတော့လည်း ချက်ချင်း လက်မခံနိုင်ဖြစ်ပေမဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တော့ နားလည်ပြီး လက်ခံလာသည်။ ဂုဏ်ရည်ကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့သည်။

ဂုဏ်ရည် ဆေးရုံစောင့်တစ်ဖက် ကုမ္ပဏီ တစ်ဖက် မအားလပ်အောင် ရှုပ်နေသည်။ မနက်ဆို ကပ္ပာကယာ ကုမ္ပဏီ သွားပြီး ညဆို ဆေးရုံစောင့်ဖို့ အမြန်ပြန်လာရသည်။ အိမ်မှာ တိုရီတစ်ကောင်တည်း ထားခဲ့ဖို့စိတ်မချတော့ ဆေးရုံကိုပါ ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဂုဏ်ရည်ခွေးကိုပိုက်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာတာနဲ့ ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်

နေရင်းက ချက်ချင်း ပြေးဆင်းလာသည်။

"ဟိတ် ... ဟိတ် ခွေးမကိုင်ရဘူးလေ ရောဂါပိုးကူးစက်မယ်"

ဒီလိုပြောတော့ မကျေနပ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဂုဏ်ရည်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။

"ဒါဆို ဒီထဲ ဘာလို့ခေါ်လာတာလဲ"

"အိမ်မှာစိတ်မချလို့ သူ့ကို စနစ်တကျထားမှာမပူနဲ့ ဆေးရုံအုပ်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းပြီးသား သွား မင်းက ခုတင်ပေါ်သွားနေ"

ဂုဏ်ရည်က သူ့လက်ကိုဖယ်ထုတ်ပြီး တိုရီကို အခန်းထောင့်မှာ ချည်ထားလိုက်သည်။ သူလည်း ခုတင်ပေါ်ကို ဆောင့်အောင့်ပြီး တက်ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဂုဏ်ရည်က အနားရောက်လာပြီး

"ဒီမှာ မင်းကိုယ်မင်း မမှတ်မိသေးဘူးလား နာမည်တွေ မိဘနာမည်တွေ လိပ်စာတွေရော စဉ်းစားလို့ရပြီလား"

"ဟင့်အင်း ဘာမှမမှတ်မိဘူး နာမည် နာမည်ဆို ငါ့နာမည် ဘယ်သူပါလိမ့်ဦးရော သိလား "

"ဘာ ... ဘာ ... ဦး ဟုတ်လား ငါ အဲလောက် အသက်မကြီးသေးဘူးကွ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ကြီးတာပဲမဟုတ်လား"

"မင်း မင်း "

ဂုဏ်ရည်တို့ ငြင်းခုံနေကြတုန်းမှာ သူနာပြုဆရာမက ဝင်လာပြီး ...

"မပွင့်ဖတ် ဆေးထိုးမယ်နော်"

"မပွင့်ဖတ် ပွင့်ဖတ် အဲဒါ ငါ့နာမည်လား"

ဂုဏ်ရည်မျက်နှာကို အံ့သြလို့မဆုံးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။
ဂုဏ်ရည်လည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားလိုက်ရသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ လူနာမှတ်တမ်းမှာ အဲဒီလိုရေးထားတယ်"

"ဟုတ်လား ပွင့်ဖတ်ဆိုလည်း ပွင့်ဖတ်ပေါ့ "

သူနာပြုဆရာမက ဆေးထိုးပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဂုဏ်ရည်က
ဆေးထိုးတဲ့နေရာကို ပွတ်ပေးပြီး ...

"သက်သာလား မပွင့်ဖတ် အဟားဟား"

"ဘာရီတာလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး ငါက ရုတ်တရက်ကြီး ပေါ်လာတဲ့နာမည်ကို ရေးလိုက်မိ
တာ ခုလို ရယ်စရာကောင်းမှန်း မသိဘူးလေ"

"ဟင့် ဘာဖြစ်ဖြစ် အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်
မယ်"

ကိုယ့်ကို အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်နေတာ မြင်တော့
လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာ သိရဲ့သားနဲ့
ကျေးဇူးတင်ခံနေရတဲ့ ဂုဏ်ရည် လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစားရသည်။

ပွင့်ဖတ်က ဂုဏ်ရည်ကိုပြောပြီး ခွေးတိုရီရိုရာဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

"သူနာမည်ကရော ဘယ်သူလဲ"

"တိုရီ"

"တိုရီဟုတ်လား နာမည်က လှသားပဲ ဦးက နာမည်လှလှပေးတတ်မဲ့ပုံပဲ
နော်"

"အဟင်းဟင်း"

ဂုဏ်ရည်က ကိုယ်ပေးတဲ့ နာမည်ကို ကိုယ်သဘောကျရင်း ရယ်နေပေမဲ့ ပွင့်ဖတ်မျက်နှာကတော့ ပျက်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေါင်းကိုက်လို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ပွင့်ဖတ် ဆေးရုံကဆင်းရင် ဘယ်မှာနေရမလဲ မသိလို့ပါ ပွင့်ဖတ် ဘာကိုမှမမှတ်မိဘူး စဉ်းစားရင် ခေါင်းက တအားကိုက်တယ် အဲဒါကိုစဉ်းစားမိပြီး ဝမ်းနည်းလာလို့ပါ"

နာမည်က ရယ်စရာကောင်းနေပေမဲ့ သဘောကျနေပုံပါ။ စကားပြောရင် ထည့်ထည့်ပြောလာသည်။

သူစဉ်းစားမိတာလည်း ကိုယ်စဉ်းစားလိုက်တာတောင် သူ့လိုပဲ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

"မပူပါနဲ့ မင်း အကုန်မှတ်မိလာတဲ့အထိ ငါ့အိမ်မှာနေပါ"

"ဦး ဇနီးကလက်ခံပါ့မလား"

"ငါ့မှာ အိမ်ထောင်မရှိဘူး "

ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မကြိုက်လို့ တစ်ကိုယ်တည်း နေပေမဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်က ကိုယ့်စီ တန်းတန်း မတ်မတ်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာဆိုတော့လည်း ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိလို့ မျက်နှာမလွှဲနိုင်။

"တကယ်လား ဦးနဲ့လိုက်နေလို့ရလား"

ပွင့်ဖတ် ပျော်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းနေတဲ့မျက်နှာက ချက်ချင်း ကြည်လင်လာသည်။ ပွင့်ဖတ်ကတော့ပျော်နေပေမဲ့ ဂုဏ်ရည်ကတော့ ခေါင်းရှုပ်နေသည်။ အိမ်ကြီးမှာ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေဖို့ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကလည်း ရှိသေးတာကြောင့် တစ်

မျိုး ထပ်စဉ်းစားရပြန်သည်။

ဆေးရုံက ဆင်းရဲတော့မယ်ဆိုတော့ ပျော်နေတဲ့ ပွင့်ဖတ်က တက်ကြွနေသည်။ ဂုဏ်ရည်က အဝတ်အစား ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းရင်း အဝတ်အိတ်ထဲ ထည့်နေပေမဲ့ ပွင့်ဖတ်ကတော့ တိုရီကိုသာ ပိုက်ထားသည်။

"အဝတ်လေးဘာလေး ကူထည့်ဦး"

"ဦးဘာသာထည့်လေ ခုမှနေကောင်းကာစလူကို ခိုင်းမလို့လား နော် တိုရီဟုတ်ဘူးလား ငါပြောတာ"

ပွင့်ဖတ်စကားကို တိုရီကထောက်ခံနေသလိုနဲ့ နားရွက်ကိုထောင်ပြသည်။ သခင်ရွေးတဲ့တိုရီက ပွင့်ဖတ်ကျမှ လက်ပေါ်ကနေ မဆင်းနိုင်အောင် တွယ်တာနေသည်။

"ပြီးပြီ သွားမယ်"

ဂုဏ်ရည်က အထုပ်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့ကသွားနှင့်သည်။ ပွင့်ဖတ်က တိုရီကိုပိုက်ရင်း တိုရီရဲ့အမွေးပွပွလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း နောက်ကလိုက်လာခဲ့သည်။

ဂုဏ်ရည်တို့ ဆေးရုံထဲက ထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး အိတ်ထဲကဖုန်းကို ထုတ်ပြီး သူဌေးလို့ နာမည်ရေးထားတဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာပြီး နှိပ်လိုက်သည်။

"ဆေးရုံက ဆင်းသွားပါပြီ"

" ..."

"ဟုတ်ကဲ့ စုံစမ်းပြီးပါပြီ အတိတ်မေ့နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်"

" ..."

"တကယ်မမှတ်မိတာ သေချာပါတယ် မနက်က ကျွန်တော်ကိုမြင်တော့ သိတဲ့အမူအရာမပြဘူးခင်ဗျ"

" ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ သေချာ စောင့်ကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်"

လက်ထဲကဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလုံအောင် ဦးထုပ်ကို ဖိစောင်းလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ပါးပေါ်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အမာရွတ်ကြီးကတော့ အထင်းသား မြင်နေရသည်။

ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းပြီး ဆေးရုံရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြီးပေါ် တက်လိုက်သည်။ ဂုဏ်ရည်တို့ကားကလည်း ထွက်သွားပြီဖြစ်လို့ လီဗာကို အရှိန်တင်ပြီး ကားဘေးကနေ မလွတ်တလွတ် ကပ်မောင်းသွားသည်။

ရုတ်တရက်ကြီး ဝင်လာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြောင့် ဂုဏ်ရည် စီယာတိုင်ကို လမ်းဘေးထိုးချပြီး လက်တစ်ဖက်က တိုရီ ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ တားထားလိုက်သည်။

"ဦးဝေါ ..."

"အား ..."

"ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ပွင့်ဖတ်"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

"မဖြစ်ဘူး"

"တိုရီရော"

ပွင့်ဖတ်က နောက်ခုံက တိုရီကိုလှည့်ကြည့်သည်။ တိုရီကလည်း လန့်သွား

တဲ့အတိုင်း ပွင့်ဖတ်တို့ကို ကြည့်နေသည်။ ပွင့်ဖတ်က တိုရီကို လှမ်းယူပြီး ခေါင်းကို အသာအယာ ပွတ်ပေးလိုက်သည်။

"လန့်သွားလားတိုရီ မလန့်နဲ့တော့နော်"

တိုရီနဲ့ပွင့်ဖတ်ကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ရည် ဆိုင်ကယ်သမားကို ဒေါသထွက် သွားသည်။ ရုတ်တရက်ကြီး ချိုးဝင်လာတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ခြံထဲရောက်တာနဲ့ ပွင့်ဖတ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ လှပနေတဲ့ ပန်းပွင့်တွေကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။ တိုရီကလည်း ပွင့်ဖတ်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ချီခိုင်းနေသည်။ ဒါကိုမြင်တဲ့ဂုဏ်ရည်က

"ရွှီ ... တိုရီ လာဦး"

လိမ္မာပါးနပ်တဲ့တိုရီက ဂုဏ်ရည်ဆီကို အမြီးလေးခါရင်း ရောက်လာ သည်။ ဂုဏ်ရည်က ပွေ့ချီပြီး ...

"ဘာတွေ လိုက်ရှုပ်နေတာလဲ ဟိုမှာ သူ့ဘာသာသူ ပျော်လို့မဝသေးဘူး "

တိုရီကလည်း သခင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ထောက်ခံနေသည်။

"သွား ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွားနေ"

ချီထားရာက အောက်ကိုချပေးလိုက်တော့ တိုရီက နားရွက်လေးထောင် ရင်း အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

ဂုဏ်ရည်က ပွင့်ဖတ်အနားကို အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ရောက်လာပြီး ...

"အပျော်တွေခဏရပ် အခန်းလိုက်ပြမယ် လာ"

ပွင့်ဖတ်က ခေါင်းလေးပုပြီး ဂုဏ်ရည်နောက် တုပ်တုပ်မှမလှုပ်ပဲ လိုက်သွားခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဂုဏ်ရည်က အထုပ်အပိုးတွေချပြီး ...

"ဒါ မင်းနေရာမယ့်အခန်း ခု လောလောဆယ်တော့ တစ်ယောက်တည်း နေရဦးမယ် မင်းအဖော်ရအောင် အကူမိန်းကလေး ခေါ်ထားတယ် မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်"

"အင်း ခုလို ဂရုစိုက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပွင့်ဖတ်အတိတ်ကို မြန်မြန်မှတ်မိအောင် ကြိုးစားပါ့မယ် ပြီးတော့ မြန်မြန် ထွက်သွားပါ့မယ်"

"အတင်းကြီး လုပ်ယူစရာမလိုပါဘူး အချိန်တန် သတိရလာလိမ့်မယ်"

"ဟုတ် ဒါနဲ့ ဦး အခန်းက ဘယ်မှာလဲ"

"အောက်ထပ်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သိချင်လို့ပါ"

"ဒါဆို နားတော့ ထမင်းစားရင် လာခေါ်မယ်"

"ဟုတ်"

ဂုဏ်ရည် အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ အိစက်နေတဲ့ ခုတင်ကြီးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလဲဆိုတာ မသိသေးတော့ ဝမ်းနည်းရသလို ဦးလို လူကောင်းနဲ့တွေ့ပြီး ခုလို နေနေရတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။
